

opusdei.org

Prelaatin kirje (lokakuu 2009)

Prelaatti pohtii työmme pyhittävää arvoa nykyisen maailmanlaajuisen kriisin taustaa vasten ja kehottaa meitä ”puhdistamaan uskomme, vaalimaan toivoa ja kasvamaan rakkaudessa”.

6.12.2009

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Huomenna lokakuun 2. päivänä kohotamme kiitoksemme Jumalalle

jälleen yhdestä Opus Dein perustamisen vuosipäivästä. Neljä päivää myöhemmin lokakuun 6. päivänä on perustajamme pyhimykseksi julistamisen seitsemäs vuosipäivä. Kun nämä kaksi päivää ovat niin lähellä toisiaan, olisi hyvä mietiskellä sitä, mitä Johannes Paavali II kutsui perustajamme **“yliluonnolliseksi intuitioksi”**(1) – eli tavallisen työn pyhittävää arvoa keskellä maailman menoa, tarvetta ottaa vaari jokapäiväisistä tapahtumista, jotta olisimme läsnä siinä jatkuvassa kohtaamisessa, johon Jumala haluaa päästä meidän jokaisen kanssa. Voimme täysin ymmärtää, miten isämme tuli *“hulluksi rakkaudesta”* mietiskellessään syvällisesti Jumalan profeetan kautta ilmaisemia sanoja: *meus es tu, sinä olet minun.*(2)

Me tiedämme, että työ, tuo universaali ja välttämätön todellisuus, joka on mukana ihmisten

elämässä täällä maan päällä, on keino pitää huolta omista henkilökohtaisista ja perheen tarpeista, sekä on yhteys muihin ihmisiin ja mahdollisuus henkilökohtaiseen täydellisyyden tavoitteluun. *"Tämä näkökulma työhön on kristitylle vielä laajempi ja syvällisempi, sillä hänelle työ on osallistumista Jumalan luomistyöhön. Jumala loi ihmisen, siunasi häntä ja sanoi: "Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa ja ottakaa se valtaanne. Vallitkaa meren kaloja, taivaan lintuja ja kaikkia, mikä maan päällä elää ja liikkuu" (1. Moos. 1:28). Ja vielä: koska Kristuskin teki työtä, työ on meille lunastettu ja lunastava todellisuus, ei ainoastaan ihmisen elämänalueena, vaan myös keinona ja polkunapyhyteen, jonakin, joka voidaan pyhittää ja joka tekee pyhäksi. "* (3)

Johannes Paavali II esitti tämän opetuksen perustajamme pyhäksi

julistamistilaisuudessa elävästi selittämällä ihmisen luomista:
”Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä.”(4) Pyhä Isä sanoi
”1. Mooseksen kirja muistuttaa meitä, että Luoja uskoi maan ihmiselle viljeltäväksi ja hoidettavaksi. Uskovaiset edesauttavat tämän yleismaallisen jumalallisen tehtävän toteutumista työskentelemällä mitä erilaisimmissa olosuhteissa. Työ ja mikä tahansa toiminta, joka tehdään Jumalan armosta muodostuu jokapäiväisen pyhittämisen välineeksi.”(5)

Jo autuaaksi julistamisen seremoniassa, toukokuun 17. päivänä 1992, paavi oli sanonut, että pyhä Josemaría **”väsymättä saarnasi universaalia kutsumusta pyhyyteen ja apostolaattiin. Kristus kutsuu jokaista tulemaan pyhäksi jokapäiväisen elämän**

**todellisuuksien keskellä. Täten
myös työ on keino saavuttaa
henkilökohtainen pyhyys ja
apostolaatti, kun se tehdään
yhteydessä Jeesukseen
Kristukseen, sillä lihaksi tullut
Jumalan poika on liittänyt itsensä
erityisellä tavalla ihmisen koko
todellisuuteen ja koko
luomakuntaan.”(6)**

Tämän Opus Dein hengen olennaisen kohdan uudelleen esiin tuominen ei ole ylimääräistä toistoa, koska voimme aina mennä syvemmälle sen ehtymättömään hengelliseen rikkauteen ja toteuttaa sitä suuremmalla uskollisuudella luottaen Jumalan apuun ja Isämme esirukouksiin. Kuten pyhä Josemaría toistuvasti painotti: koska tulee aina olemaan miehiä ja naisia, jotka toimivat eri ammateissa, on aina myös oleva ihmisiä, jotka tämän hengen vaikutuksesta osoittavat ystävilleen ja työtovereilleen, että

kristillinen täydellisyys, pyhyys, on mahdollista saavuttaa pyhittämällä ammatilliset tehtävänsä, työskennellen yhdessä Jumalan kanssa luomistyön täydellistämässä ja Kristuksen kanssa hänen pelastustyönsä täytäntöön panemisessa.

Kuunnelkaamme pyhän Josemarían sanat: ”*Me olemme maailmassa eläviä ihmisiä, tavallisia kristittyjä, jotka ovat mukana yhteiskunnan verenkierrossa. Herra haluaa meidän olevan pyhiä ja harjoittavan apostolaattia juuri keskellä ammattityötämme. Hän haluaa, että me pyhitymme itse tässä tehtävässä, pyhitämme työmme ja autamme myös toisia siinä pyhittymään. Olkaa vakuuttuneita siitä, että Jumala odottaa teitä tässä ympäristössä pitäen teistä huolta Isänä ja Ystävänä. Muistakaa myös, että kun harjoitatte ammattianne vastuullisesti, ette ainoastaan tue itseänne taloudellisesti*

vaan myös palvelette suoranaisesti yhteiskunnan kehitystä, kevennätte toisten kuormia ja osallistutte moniin avustushankkeisiin sekä paikallisella että kansainvälisellä tasolla niiden yksilöiden ja kansojen parhaaksi joiden osa on muita huonompi.”(7)

Välitämmekö todella ympärillämme olevista ihmisistä? Herättävätkö sydämessämme vahva apostolinen into? Ammattityö ja sen mukanaan tuomat ihmissuhteet muodostavat erinomaisen kentän yleisen pappeuden harjoittamiselle, jonka olemme kasteessa saaneet. Pitäkäämme tämä lujasti mielessämme tänä pappeuden vuonna.

Isämme sanat kaikuivat voimallisesti myös tässä ajassa, jota leimaa syvä taloudellinen ja työllisyyskriisi monissa maissa. Samaan aikaan ne muistuttavat meitä työn välineellisestä luonteesta kaikissa

ilmenemismuodoissaan. Ja kuten hän myös opetti meitä, ”**tämän maailman asiat eivät ole pahoja. Ihminen voi käyttää niitä kuitenkin pahaan, kun asettaa ne epäjumaliksi ja heittäytyy maahan niiden edessä. Ne kuitenkin jalostavat, jos muutumme ne hyvyyden työkaluiksi kristillisessä tehtävässä oikeudenmukaisuuden ja rakkauden puolesta. Emme voi metsästä taloudellista hyvää kuin aarteenetsijät. Meidän aarteemme on (...) Kristus ja Häneen on kaikki meidän rakkautemme ja kaipauksemme on suhtauduttava, ‘sillä missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi’” (Matt 6:21).(8)**

Jos ammatillista työtä pidetään päämääränä sinänsä, eikä keinona saavuttaa inhimillisen elämän perimmäinen päämäärä – yhteys Jumalaan ja Jumalassa muihin

ihmisiin – sen luonne vääristyy ja se menettää arvonsa. Se muuttuu ylimaallisuuden poissulkevaksi toiminnaksi, jossa luotu ottaa suoraan Jumalan paikan. Tässä tavoin suoritettu työ ei myöskään voisi olla apuväline Kristuksen lunastustyössä, joka alkoi hänen vuosinaan käsityöläisenä Nasaretissa ja saatettiin loppuun Ristillä, jossa hän antoi elämänsä ihmiskunnan pelastamiseksi.

Benediktus XVI puhui näistä asioista äskettäin paimenkirjeessään *Caritas in veritate*, jossa hän esittää kirkon yhteiskuntaopintämänhetkisen tilanteen yhteydessä, jonka leimaa globalisaatio. Painottamalla nykyhetken olosuhteissa sitä, että **”ensisijainen ja arvokas suojeltava pääoma on ihminen, ihmispersoona kokonaisuudessaan”** (9), paavi korostaa, kuten jo Vatikaanin II konsiilikin teki, että **”ihminen on**

talous- ja yhteiskuntaelämän lähde, keskipiste ja päämäärä.” (10) Asettamalla siis tämänhetkisen keskustelun keskiöön ihmispersoonan, joka on luotu Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi ja korotettu Kristuksen toimesta jumalan lapsen arvokkuuteen, Pyhä Isä vastustaa vahvasti determinismiiä, joka on monien poliittisen, taloudellisen ja yhteiskunnallisen elämän käsitteiden pohjalla.

Samalla paavi korostaa, että oikein ymmärretystä vapaudestasyyntyy yhteiskuntaa uudistava energia, eli vapaudesta joka on lujasti ankkuroitu totuuteen. Kansojen kehittymiseen viitaten hän kirjoittaa: **”Instituutiot itsessään eivät ole riittäviä, koska kokonaisvaltainen inhimillinen kehitys on luonteeltaan ensisijaisesti kutsumus, mikä vaatii, että jokainen omaksuu vapaasti ja**

solidaarisuuden hengessä oman vastuun. Sitä paitsi sellaisen kehityksen lähtökohtana on oltava transsendenttinen Ihmiskäsitys, toisin sanoen, siihen tarvitaan Jumalaa: ilman häntä kehitys joko kielletään tai suodaan yksinomaan ihmiselle, joka lankeaa siihen ansaan, että ajattelee voivansa saada aikaan oman pelastuksensa, ja päätyy lopulta edistämään epäinhimillistettyä kehitystä.”(11)

Sellaisena kriisiaikana kuin nykyään vallitsee, jolla on suoria kerrannaisvaikutuksia niin moniin ihmisiin, on olemassa kaksinkertainen vaara: yhtäältä naiivi luottamus yksinomaan teknisiin ratkaisuihin näiden ongelmien ratkaisemiseksi; ja toisaalta antautuminen pessimismiin tai alistuneisuuteen ikään kuin kaikki, mitä tapahtuu, olisi väistämätöntä seurausta talouden rautaisista laista.

Kumpikin näistä käsityksistä on väärä ja vaarallinen. Uskovan miehen tai naisen on käytettävä hyväkseen tätä tilaisuutta henkilökohtaiseen kasvuun hyveen harjoittamisen kautta elämällä hienostuneen irtautuneisuuden hengessä, toimimalla oikeiden tarkoitusperien pohjalta, tulemalla toimeen ilman liikaa tavaraa, ja osoittamalla asenteensa monilla muilla pienillä tavoilla. Me tiedämme, kaiken lisäksi, että olemme aina Isän Jumalan käsissä ja jos jumalallinen Sallimus antaa nämä vaikeudet, me voimme myös saada aikaan hyvää tuloksena pahasta: Jumala kirjoittaa suoraan mutkallisiin rivein. Me elämme aikaa, jolloin on sopivaa puhdistaa usko, vaalia toivoa, kasvaa rakkaudessa ja suorittaa työtehtäviämme, mitkä ne sitten ovatkin, ammatillisella tinkimättömyydellä, oikein tarkoitusperin, tarjoten kaikkemme, jotta todellinen vastuun ja

solidaarisuuden henki syntyisi yhteiskunnassa. Rukoilemmeko ratkaisua vakavaan työttömyysongelmaan?

Lisäksi vastoinkäymiset voivat herättää ihmisen sisään kätkeytyviä voimavaroja. Yksi tärkeimmistä äskettäisen paimenkirjeen sisältämistä suosituksista on kehoitus puhdistamaan tiukan oikeudenmukaisuuden suhteet rakkaudella, kuitenkin erottamatta noita kahta hyvettä toisistaan. Tämän hetken suuri haaste paavin sanojen mukaan ”**on osoittaa ajatuksissa ja käyttäytymisessäkin, ettei yhteiskuntaetiikan perinteisiä periaatteita kuten läpinäkyvyyttä, rehellisyyttä ja vastuullisuutta voi ainoastaan olla ohittamatta tai korostamatta, vaan ettävastikkeettomuuden periaateja lahjoittamisen logiikka, jotka ovat veljeyden ilmaisuja, on oltavaosa kaupallisia suhteita ja normaalia**

taloudellista toimintaa. Tämä on tänä aikana inhimillisyyden vaatimus, mutta myös taloudellisen logiikan vaatimus. Se on sekä rakkauden ja totuuden vaatimus.” (12)

Mieleen tulee pyhän Josemarían opetus, jonka hän esitti kirjoituksissaan ja tapaamisissaan hyvin erilaisten ihmisten kanssa. Eräässä saarnassaan hän kohdisti nämä sanat kaikille kuulijoille:

”Olkaa vakuuttuneita siitä, ettei yksin oikeudenmukaisuus milloinkaan riitä ratkaisemaan ihmiskunnan suuria ongelmia. Älkää ihmetelkö, että pelkää oikeudenmukaisuutta harjoitettaessa ihmiset tuntevat haavoittuvansa. Ihmisarvo, Jumalan lapsen arvokkuus vaatii paljon enemmän. Rakkauden on läpäistävä kaikki ja kuljettava sen rinnalla, sillä se tekee kaiken lempeäksi, se jumalallistaa kaiken: Jumala on rakkaus.(1 Joh. 14:16) Jumalan

*rakkauden täytyy aina olla
vaikuttimenamme, joka tekee meille
helpommaksi rakastaa lähimmäistä,
ja se puhdistaa maalliset rakkaudet ja
nostaa ne korkeammalle tasolle.” (13)*

Ja eräässä toisessa tilanteessa
vastatessaan kysymykseen, mikä on
ensimmäinen hyve, jota liikemiehen
tulee harjoittaa, hän välittömästi
vastasi: ”rakkaus, koska
oikeudenmukaisuus ei yksin riitä.
Kohdelkaa aina ihmisiä
oikeudenmukaisesti ja antakaa
sydämen jossain määrin johtaa teitä
... Tehkää voitavanne muiden hyväksi
työnne kautta. Ja
oikeudenmukaisuuden lisäksi
harjoittakaa rakkautta.
Oikeudenmukaisuus yksin on liian
kuivaa; se jättää monta paikkaa
täyttämättä.”(14)

Suuri oikeudenmukaisuuden
rakkaus, aina ilmaistuna yhdessä
lähimmäisenrakkauden kanssa,
yhdessä kullekin henkilölle sopivan

ammattillisen pätevyyden kanssa, on se kristillinen ase, jota tarvitaan tehokkaaseen yhteiskunnan ongelmien ratkaisemiseen. ”*Teidän on tehtävä yliluonnollisesti kaikki, mitä teette luonnollisesti,*” neuvoi pyhä Josemaría; ”*ja tuokaa sitten tämä innokkuus lähimmäisenrakkauteen, veljeyteen, ymmärtämiseen, rakkauteen, kristilliseen henkeen kaikille maailman kansoille.*” [15] Olkaa varuillanne oppien suhteen, jotka tarjoavat materialismin lainaamia ja siksi väärinä ratkaisuja yhteiskunnallisiin ongelmiin: ”*ainoa, mitä tarvitaan kaikkien ihmiskunnan ongelmien ratkaisemiseen ovat kristillinen oikeudenmukaisuus ja lähimmäisenrakkaus.*” [16]

Nämä näkökohdat eivät vapauta kristittyjä (erityisesti niitä, jotka ovat vastuuasemassa julkisen elämän ja yhteiskunnan alueilla) pyrkimyksestä tuntea erittäin hyvin

ne lait, jotka hallitsevat talouselämää.

”Lähimmäisenrakkaus ei sulje pois asiantuntemusta”, sanoo

Benediktus XVI, **”vaan pikemminkin vaatii, kannustaa ja elävöittää sitä sisältä käsin. Tuntemus ei koskaan ole pelkästään järjen asiaa. Siihen kuuluu toki laskelmointia ja kokeilua, mutta jos se pyrkii olemaan viisautta, joka kykenee ohjaamaan ihmistäensimmäisten periaatteiden ja viimeisen päämääränsä valossa, sitä täytyy ‘maustaa’ lähimmäisenrakkauden ‘suolalla’. Toiminta ilman tuntemusta on sokeaa, ja tuntemus ilman rakkautta on hedelmätöntä. Todellakin, ‘aidon lähimmäisenrakkauden elähdyttämä henkilöön kykenevä löytämään kurjuuden syyt ja keinot taistella sitä vastaan, voittamaan ne päättäväisesti’** (Paavali VI, paimenkirje *Populorum Progressio*, no. 75).”[17]

Yrittäkäämme ymmärtää syvällisemmin nämä kirkon opetukset, levittää niitä ja tehdä ne osaksi ajattelutapaamme ja päivittäistä toimintaamme.

Kuten aina, pyydän teitä pysymään läheisesti kiinnittyneinä rukoustarkoituksiini. Ja luonnollisesti ensisijainen on aina rukous paavin ja häntä avustavien puolesta. Tässä kuussa pidetään Roomassa piispainsynodin erityiskokous, jonka aiheena on kirkon olosuhteet Afrikassa.

Pyytäkäämme Pyhää Henkeä ja myös pyhän Josemarían esirukousta, että paavin kanssa kokoontuneet piispat saisivat Jumalalta valoa ja suurta hengellistä hedelmää.

On muitakin Opus Dein historian vuosipäiviä, joita en tässä lähemmin mainitse. Mutta tunnen suurta tarvetta korostaa, että kasvaisimme innossamme tuntea kaikki pyhän

Josemarían elämän askeleet. Hänen uutteruutensa huolehtia siitä, mitä taivas oli antanut hänen käsiinsä, johti hänet palvelemaanuskollisesti Jumalaa, kirkkoa (mukaan lukien sen pienen osan siitä, joka on Opus Dei), hengellisiä tyttäriään ja poikiaan ja kaikkia ihmisiä, mukaan luettuna näitä, jotka eivät ymmärtäneet häntä. On erittäin tärkeää, että seuraamme hänen jalanjälkiään.

Siunaan teitä kaikella rakkaudella,

Teidän Isänne

+ Javier

Roomassa, lokakuun 1. päivänä 2009

Alaviitteet:

1. Ks. Johannes Paavali II, Saarna Opus Deinin perustajan autuaaksi julistamisen messussa, 17.5.1992.

2. Jes. 43:1.

3. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 47.

4. 1. Moos. 2:15.

5. Johannes Paavali II, Saarna Opus Dein perustajan pyhäksi julistamisen messussa, 6.10.2002.

6. Johannes Paavali II, Saarna Opus Dein perustajan autuaaksi julistamisen messussa, 17.5.1992.

7. Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä, nro. 120.

8. Pyhä Josemaría, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 35.

9. Benediktus XVI, kiertokirje *Caritas in veritate*, 29.6.2009, nro. 25.

10. Benediktus XVI, kiertokirje *Caritas in veritate*, 29.6.2009, nro. 25; vrt. Pastoraalikonstituutio ”Kirkko nyky maailmassa” (*Gaudium et spes*), nro.63.

11. Benediktus XVI,
kiertokirje *Caritas in veritate*,
29.6.2009, nro. 11.
12. Benediktus XVI,
kiertokirje *Caritas in veritate*,
29.6.2009, nro. 36.
13. Pyhä Josemaría, *Jumalan ystäviä*,
nro. 172.
14. Pyhä Josemaría, Muistiinpanoja
keskustelutilaisuudesta, 27.11.1972.
15. Pyhä Josemaría, Muistiinpanoja
keskustelutilaisuudesta, 2.6.1974.
16. Pyhä Josemaría, Muistiinpanoja
keskustelutilaisuudesta, 14.4.1974.
17. Benediktus XVI, kiertokirje
Caritas in veritate, 29.6.2009, nro.30.s

.....

fi-fi/article/prelaatin-kirje-
lokakuu-2009/ (15.4.2025)